

פרפראות

פאר

פרשת אמור תש"פ

ביאור פלא

בבני יששכר

למה לעשות

לתינוק פאות

בקטנותו

פרפראות פאר

יש תורה הבאה בירושה ויש תורה שאינה בירושה

עמוד ו

עמוד א מפתח נושאים פרשת אמור תש"פ

עמוד ז

חסרון אחד החושים אינו נחשב מום משום שמחזק כח חושים אחרים

ולקחת סולת רמז לפורים ע"ד הרוקח ומבואר עוד ע"ד מה ראתה אסתר

עמוד ח

איך ראה המלגלג פת חמה שהוא צונן

בדוד המלך מצינו כי ראיית האדם תלוי ברצונו

עמוד ט

בספר הכשרת האברכים מבואר כוחו של עשיית התהפכות קוז'ליק

עמוד י

כל דבר ודבר יש לראות בדרך נס

ביאור אדמו"ר מקאצק זצ"ל מהו ביום השבת יערכנו

עמוד יא

בזמן שאין ביהמ"ק קיים הקרבן נעשה ע"י מלאך וההכנה ע"י ישראל

לפני ה' תמיד מכוון לשויתי ה' לנגדי תמיד

עמוד יב

למה הרחיק הקב"ה המנורה מהשולחן דלא כנוהג שבעולם

עמוד ב

טעם למניעת הכהנים מן הטומאה ע"ד העקידת יצחק

למה לא מנה הנביא יחזקאל את שארו בין הקרובים הנטמאים אליהם

עמוד ג

דיוק בדברי רש"י במה ששינה פירושו ממקום למקום

עפ"י הני"ל יש לומר למה לא נחשב שארו בדברים הסותרים לדברי תורה

עמוד ד

ביאור פלא בבני יששכר למה לעשות לתינוק פיאות בקטנותו

איך ניתן ללמד לתינוק שתורה באה בירושה והרי אינה ירושה

עמוד ה

ביאור הענין שיש תורה הבאה בירושה ויש תורה שאינה בירושה

יש לתת מובן לפירושי רש"י השונים לאותו מאמר

עמוד ו

על ידי ריעיו וחבריו של אדם ניתן לדעת מי הוא

ביאור הכתוב כל רואיהם יכירום וכיצד חתן יכהן פאר ע"ד הני"ל בצחות

איתא בגמרא (מועד קטן כז ע"ב) כתיב (ירמיהו כ"ב י') "אל תבכו למת ואל תנדו לו בכו בכו להלך" אמר רב יהודה: להולך בלא בנים.

יש לפרש הכתוב, אין לבכות על המת ואין להצטער על המת, שנשמתו באה למעלה והוא השלים עבודתו, אלא יש לבכות על מי שעדיין מהלך, ע"ד הכתוב (זכריה פרק ג) "ונתתי לך מהלכים בין העמדים האלה", שאין לדעת ביצד תשלם מלאכתו, וכבר אמר קהלת (ז' א') "טוב שם משמן טוב ויום המות מיום הולדו", משום שביום המוות כבר קנה האדם לעצמו אהשם הטוב, אבל בעודו בחייו, אין לדעת איזה שם יקנה לעצמו, וגם יש לפרש, שהולך בלא בנים, הכונה בלא בינה להבין, על מה יש לבכות ועל מה אין לבכות,

מבגדי כהונה למדים איך להתייחס לנפרד מהחיים ע"ד העקידת יצחק

יש לומר, מכיוון וההתייחסות אל מי ששבק חיים ועלה ונתעלה השמימה, נתבאר היטיב **בעקידת יצחק**, איך נלמד מבגדי כהונה שנגנזים לאחר שנשתמש בהם ולפיכך **האיש השלם לא ירע בעיניו לשלח גופו חפשי מעמו**, כלשון העקידה, לכן לרמז לכך, אסרה תורה לכהנים שמהם למידים, להתקרב אל המת,

* * * * *

למה לא מנה הנביא יחזקאל את שארו בין הקרובים הנטמאים אליהם

כתיב (ויקרא כ"א ב') "כי אם לשארו, הקרב אליו לאמו, ולאביו, ולבנו, ולבתו, ולאחיו, ולאחתו," שהם שבעת הקרובים,

כתיב (יחזקאל מ"ד כ"ה הפטרת אמור) "ואל מת אדם לא יבוא לטמאה כי אם, לאב, ולאם, ולבן, ולבת, לאח ולאחות",

וקשה, איך הוציא יחזקאל הנביא את "שארו" מבין הקרובים הנטמאים אליהם,

ביאור הדבר בהקדם הטעם להיתר הכהן להיטמא לקרובים (ספר החינוך)

בספר החינוך (מצוה רסג) כתב, שלא יטמא כהן הדיוט במת, זולתי בקרובים המבוארים בכתוב, שנאמר (ויקרא כ"א א'), "לנפש לא יטמא בעמיו", כלומר, כל אחד מן הכהנים לא יטמא לנפש מת.

טעם למניעת הכהנים מן הטומאה ע"ד העקידת יצחק

כתיב (ויקרא כ"א א') "אמר אל הכהנים לנפש לא יטמא בעמיו"

בספר החינוך (אמור מצוה רסג) כתב, משרשי המצוה, לפי שהכהנים נבחרו לעבודת השם ברוך הוא, כמו שאמר הכתוב "קדושים יהיו לאלקיהם, על כן הרחיקם מן המת. ע"כ,

מבגדי הכהן וגניזתם ילמד האיש השלם שלא ירע בעיניו לשלח גופו חפשי מעמו

כתב בספר עקידת יצחק (ויקרא פרשת אחרי מות שער סג), וידע האדם כי הגוף **אינו אצלו רק במדרגת הלבוש** אשר עיקר הטוב והבריאות לא ידרוש כי אם לפנימיותו,

וגם לא ירע בעיניו בשלחו אותו חפשי מעצמו כמנהג רוב עמי הארץ אשר ישפטו על הנשמות בעולמם משפט הגופות ורוע צורתם והפסדם. לו חכמו ישכילו בעיניו של כהן גדול, ובשמושו **בבגדים ההם וגניזתם ידעו כי האיש השלם לא ירע בעיניו לשלח גופו חפשי מעמו רק** כהסיר הבגדים הצואים מעליו והלבש אותו מחלצות,

וכמ"ש (מכילתא דמלואים פ"א ס"י ו') באהרן הכהן על והפשט את אהרן את בגדיו (במדבר כ'), **העמידו על הסלע והפשיטו בגדי כהונה, ובגדי שכינה נלבשין תחתיהן ואם שהמאמר על בגדי כהונה ממש אמור, כמו שנתבאר במקומו שער פ"א ב"ה, מכל מקום רמז גדול הוא.**

בכו לאובדים ולא לאבידה

איתא בגמרא (מועד קטן כ"ה ע"ב) "בכו לאובדים ולא לאבידה, שהיא למנוחה ואנו לאנחה". **ועוד איתא שם** (מועד קטן כ"ה ע"ב) קצף על עולמו וחמס ממנו נפשות, ושמח בהם ככלה חדשה. רוכב ערבות שש ושמח בבא אליו נפש נקי וצדיק.

מבואר, כי הנפש העולה, הגיע אל מנוחתה, ומשמחת הפמליא של מעלה, ורק הגוף הוא שנפרד מהנשמה וממכיריו, ועל כך הם בוכים, ורק עמי הארץ הם אשר ישפטו על הנשמות בעולמם משפט הגופות ורוע צורתם והפסדם.

ביאור הכתוב אל תבכו למת ואל תנדו לו בכו בכו להלך

עפ"י הנ"ל יש לומר למה לא נחשב שאר בדברים הסותרים לדברי תורה

איתא בגמרא (שבת י"ג ב', חגיגה י"ג א', מנחות מ"ה א') ברם זכור אותו האיש לטוב, וחנניה בן חזקיה שמו, שאלמלא הוא נגזו ספר יחזקאל, **שהיו דבריו סותרין דברי תורה**. מה עשה? העלו לו שלש מאות גרבי שמן, וישב בעלייה, ודרשן, ע"כ,

כתב רש"י (חגיגה יג ע"א), שיש בסופו דברים **בקרבות שסותרין דברי תורה**.

איך לא הזכירו בגמרא דבר זה הסותר לד"ת

ולפלא יחשב, כי בביאור הדברים הסותרים לדברי תורה, לא מוזכר הענין שיחזקאל לא כתב "שאר" בטומאת הכהנים, כי אם בקרבות כפירש"י,

אך לפי מה שביארנו, ואח"כ מצאתי בצפנת פענח, כי יחזקאל, מכיוון ואסר הקב"ה עליו להתאבל על אשתו, לפיכך אינו בכלל טומאה על אשתו, ולכן השמיט יחזקאל מספרו טומאת אשתו, ואין כאן דבר הסותר.

* * * * *

דיוק בדברי רש"י במה ששינה פירושו ממקום למקום

איתא בגמרא (שבת י"ג ב', חגיגה י"ג א', מנחות מ"ה א') ברם זכור אותו האיש לטוב, וחנניה בן חזקיה שמו, שאלמלא הוא נגזו ספר יחזקאל, **שהיו דבריו סותרין דברי תורה**. מה עשה? העלו לו שלש מאות גרבי שמן, וישב בעלייה, ודרשן, ע"כ,

(שבת י"ג ע"ב), פירש"י **גרבי** - למאור ולמזונות.

(חגיגה י"ג ע"א), פירש"י **גרבי שמן** - להדליק.

(מנחות מ"ה ע"א), פירש"י שלש מאות **גרבי שמן** - לנרות להדליק בלילה ולדרשו.

יש לדייק למה שינה רש"י פרושו, בגמרא שבת פירש, **למאור ולמזונות**, ובגמרא חגיגה ומנחות כתב רק **למאור**,

משרשי המצוה, לפי שהכהנים נבחרו לעבודת השם ברוך הוא, כמו שאמר הכתוב (ויקרא כ"א ו') "קדושים יהיו לאלקיהם", על כן הרחיקם מן המת.

וראוי באמת למשרתי השם להתרחק ממנו, זולתי בקרובים שהותר להם, כי אחיהם בשרם הוא, וכל דרכי התורה נועם ונתיבותיה שלום, **ולא רצתה לצערם כל כך, כי יחס לבבם על הקרוב המת שלא יוכלו להתקרב תוך האהל אשר הוא בתוכו**, ולשפוך את רוחם ולהשביע נפשם בבכי עליו. **עכ"ל ספר החינוך**,

מבואר, כי, מה שהותר לקרובים ליטמא למת, הוא משום צערם ואבלם הגדול על הקרובים אליהם.

יחזקאל בן בוזי הכהן לא התירו הקב"ה להתאבל על אשתו

כתיב (יחזקאל פרק כד) ויהי דבר ה' אלי לאמר, "בן אדם הנני לקח ממך את מחמד עיניך במגפה **ולא תספד ולא תבכה ולוא תבוא דמעתיך**, האנק דם, אבל מתים לא תעשה, פארך חבוש עליך, ונעליך תשים ברגליך ולא תעטה על שפם ולחם אנשים לא תאכל, ואדבר אל העם בבקר, ותמת אשתי בערב, ואעש בבקר כאשר צויתי, (שלא לנהוג אבלות, רש"י)

ביאור הענין למה לא כתב יחזקאל שארו בין אלה המטמאים אליהם

לפי מה שנתבאר, כי, מה שהותר לקרובים ליטמא למת, הוא משום צערם ואבלם הגדול, על הקרובים אליהם. ויחזקאל נצטווה **שלא להתאבל על אשתו שמתה**,

לפיכך, לא כתב יחזקאל שארו שזו אשתו, לרמז לדבר שרק לאחרים מותר להצטער ולהתאבל על אשתו כשאר הקרובים. אבל לא לו.

שוב הראני (ה"ר א,א,ר), שתירוץ זה כתב, **הרוגצ'ובער בצפנת פענח** פר' אמור בהפטרה, **וז"ל** ואל מת אדם לא יבא לטמאה כי אם לאב ולאם וגוי שארו לא חשיב,

אך י"ל, דאשתו שאין מתאבל עליה אין מטמא לה, והנה מבואר בסנהדרין כ"ב דהקב"ה ציווה לו שלא יתאבל, ושוב לא יטמא, עכ"ל,

* * * * *

החידוש הוא אפילו כשיחטא האדם, כשיעשה תשובה, מתנהג הש"י עמו ברחמים,

יש לבאר, ע"י זיוק בדיבור המתחיל של רש"י שבכל מקום,

ה' ה' שלפני י"ג מדות הם כנגד הפיאות

והנראה, דהנה ידוע, י"ג מדות של רחמים הם נקראים כביכול י"ג תיקוני דיקנא קדישא (זוה"ק אד"ר ח"ג קל"א ע"ב), ולזה נצטוינו שלא לגלח הזקן, באתערותא דלתתא איתער עובדא לעילא, כשאנחנו נושאים על גופינו י"ג תיקוני דיקנא במצותיו ית"ש, אזי אנחנו מעוררים י"ג מדות של רחמים לעילא,

י"ל כי הדבר מדויק, שבגמרא שבת הד"ה הוא גרבי בלבד ולא גרבי שמן, ואפשר שהיה לרש"י הגרסא בגמרא גרבי בלבד, ולכן פירש גם למאור וגם למזונות, משום שגרבי הם כדים, והם עשויים גם ליינן וגם לשמן, ע"ד אומרם (שבת כ"ג ב') הזהיר בקידוש היום זוכה וממלא גרבי יין, ויין מיסעד סעיד, ובשאר מקומות היתה גירסתו כדי שמן, שכך הוא הדיבור המתחיל ברש"י, לפיכך לא פירש למזונות רק למאור בלבד.

* * * * *

ביאור פלא בבני יששכר למה לעשות לתינוק פיאות בקטנות

והב' שמות הוי"ה הקודמים בתורה ליי"ג מדות, הם מרמזים כביכול למצות פאות הראש שנצטוינו שלא להקיף, והנה כל זה הוא מקובל בידינו מחכמי האמת עד מפי משה מפי הגבורה,

מצותיו שעשה תחשבה לו בחשבון

ונראה לומר, דזהו שדרשו רז"ל, ה' ה', הנה מרמזין למצות פאות הראש, הנה קיום המצוה הזאת היא גם בימי הקטנות, להורות לנו, דגם המצות שהאדם עושה בקטנות, סלקא דעתך אמינא דהוה כמעשה קוף בעלמא, קמ"ל אני ה' ברחמים קודם שיחטא האדם, היינו אני מחשב לו מצותיו שעשה גם בקטנות שלא הגיע עדיין לכלל חטא כי קטן הוא, עכ"ז מצותיו שעשה תחשבה לו בחשבון, והוא ממדת החסד והרחמים,

כתיב (ויקרא כ"א ה') "לא יקרחו קרחה בראשם ופאת זקנם לא יגלחו ובבשרם לא ישרטו שרטת",

חקירת הבני יששכר

כתב הבני יששכר, (מאמרי חדש אלול - מאמר ב', מובא גם בספר אגרא דפרקא חלק ב' אות א' בקיצור לשון), יש לחקור, מפני מה עשה הש"י ככה, שמצות פאות הראש מישך שייכי גם בימי הקטנות כשעדיין אינו בן מצוה, כי גם לקטן צומחים פאות הראש (הגם שקטן אינו בר מצוה עכ"ז הגדול מצווה עליו שלא להקיפו (נזיר נ"ז ע"ב), א"כ מישך שייכא המצוה גם בימי הקטנות), משא"כ פאות הזקן, לא שייכא רק בימי גדלות כשמגיע האדם לכלל בן מצוה כי אין לו זקן בימי קטנות,

ודרשו זה חז"ל, מדחזינן דמצות פאות הראש שייכים גם בקטנות, בין ותבונן כי אי אפשר להרחיב הדברים. עכ"ל הבני יששכר.

* * * * *

איך ניתן ללמד לתינוק שתורה באה בירושה והרי אינה ירושה

איתא בגמרא (ראש השנה י"ז ע"ב), כתיב (שמות ל"ד ו') "ה' ה' קל רחום וחנון", אני הוא קודם שיחטא האדם, ואני הוא לאחר שיחטא האדם ויעשה תשובה, ע"כ,

היכן הרמז לקודם שיחטא האדם

איתא בגמרא (סוכה מ"ב ע"א) קטן היודע לדבר אביו לומדו תורה, תורה מאי היא, אמר רב המנונא (דברים ל"ג ד') תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב,

כתב הבני יששכר, הנה לא נודע שום רמז בכתוב מזה, הגם שנכתב ב' פעמים ה' ה' לפני השלש עשרה מדות, אין כאן רמז דקאי על קודם החטא ואחר החטא,

איתא בגמרא (ברכות נ"ז ע"א), כתיב, (דברים ל"ג ד') "תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב", אל תקרי מורשה, אלא מאורשה, (בפסחים מ"ט ע"ב) מאורסה, ע"כ,

וגם יש להתבונן מהו הרבותא אני י"י ברחמים" קודם שיחטא האדם, הלא עיקר

אומרים לתינוק שהיא ירושה ואינו כך, ולמה צריך קרי מאורסה וכתוב מורשה,

ביאור הדבר דיש חלק בתורה שאינו בא בירושה

יש לבאר, דלימוד ועסק התורה וידיעת התורה אין הדבר בא בירושה, ומבלי לעמול ולהתייגע בתורה לא ניתן להגיע לתורה,

ויש חלק בתורה שבא רק בירושה

אך הרצון והחשק ללימוד התורה דבר זה צריך האב ללמד לבנו ולבקש עליו מהבורא ית' וזה החלק בתורה שבא רק בירושה,

כדאיתא במדרש (רבה במדבר פרשה י"ט פסקה ב', תנחומא חוקת פרק ד') **כתוב** (תהלים י"ב) **אמרות ה' אמרות טהורות, תינוקות שהיו בימי דוד עד שלא טעמו טעם חטא, היו יודעין לדרוש את התורה מ"ט פנים טמא ומ"ט פנים טהור, והיה דוד מתפלל עליהם ואומר (תהלים י"ב), אתה ה' תשמרם, נטר אורייתיהון בלבהון, תנצרים מן הדור זו לעולם,**

מבואר, דלבוא לרצון וחשק ללימוד התורה, דבר זה בא ע"י הורשת האב לבנו וצריך **חינוך תמידי ושמידה מעולה,** כמו שביקש דוד, **תנצרים מן הדור זו לעולם,**

בכך מובן כמין חומר

למה יש גם קרי שהוא **מאורסה** וגם כתוב שהוא **מורשה,** משום שחלק הרצון והחשק ללימוד התורה והתפילות על התינוק, בא בירושה מאב לבנו, וזה **מלמדין לתינוק שילמד מאביו החשק והרצון,** וההיפך ח"ו גם בא בירושה שרואה התינוק,

וחלק ידיעת התורה, בא רק ע"י יגיעה ע"ז נאמר הקרי אל תקרי מורשה.

* * * * *

יש לתת מובן לפירושי רש"י השונים לאותו מאמר

כתוב, (ויקרא כ"א ח') "וקדשתו כי את לחם אלוקיך הוא מקריב", **איתא בגמרא** (מועד קטן כ"ח ע"ב), (נדרים ס"ב ע"א),

איתא בגמרא (נדרים פ"א ע"א), מפני מה אין מצויין ת"ח לצאת ת"ח מבניהן, אמר רב יוסף שלא יאמרו, **תורה ירושה היא להם,**

עיי"ש בפירושי התוס' הר"ן הראש ובפירוש הנקרא רש"י, שכאשר יאמרו כי ירושה היא, בני ת"ח לא ילמדו שיסמכו שיבוא להם בירושה, או אחרים שאינם בני ת"ח יתיאשו מללמוד מכיוון ורק בירושה הוא בא,

איתא במדרש (רבה שמות פרשה ל"ג פסקה ז') אל תהי קורא מורשה אלא מאורסה מלמד שהתורה ארוסה לישראל שנאמר (הושע ב') **וארשתיך לי לעולם, ע"כ,**

ומבואר שם במפרשים, דהא דאמר אל תהי קורא מורשה אלא מאורסה, הוא ע"ד שאמרו במשנה (אבות פרק ב' משנה י"ב) התקן עצמך ללמוד תורה, **שאינה ירושה לך,** ולפיכך אל תהי קורא מורשה,

איך מלמדים התינוק שהתורה ירושה ואינה ירושה

יש להקשות, כיון שנתבאר, דאין התורה נקנית בירושה, ואדרבה, אם ידעו ירושה היא להם - לא ילמדו תורה מאחר שהם סומכים שירושה היא להם, כמבואר לעיל, א"כ למה מלמדים התינוק שרק מתחיל לדבר, את היפך המטרה,

ועוד קשה, לפי מה שדרשו חז"ל (ברכות נ"ז ע"א), בהא דכתוב **תורה צוה לנו משה מורשה,** דאל תהי קורא מורשה אלא מאורסה, משום דהתורה אינה ירושה לך, א"כ למה היה צריך גם לכתוב, **מורשה,** וגם לקרי, **מאורסה,** היל"ל תורה צוה לנו משה מאורסה,

* * * * *

ביאור הענין שיש תורה הבאה בירושה ויש תורה שאינה בירושה

כתב הבעל הטורים (דברים פרק לג פסוק ד), משום דכתוב ביעקב (בראשית כה כז) יעקב איש תם יושב אהלים. מה טובו אהליך יעקב (במדבר כד ה). אימתי התורה מתקיימת כשמתאספין קהלת יעקב (קה"ר יב יא):

מבואר הדבר, שאין התורה מתקיימת ע"י ירושה אלא ע"י העסק בתורה, א"כ איך

(גיטין נ"ט ע"ב),

אמר רבי חמא בר חנינא, מנין לחתן שמיסב בראש, שנאמר (ישעיהו ס"א י) "כחתן יכהן פאר", מה כהן בראש, אף חתן בראש.

וכהן גופיה מנלן, דתנא דבי רבי ישמעאל "וקדשתו" לכל דבר שבקדושה, לפתוח ראשון, ולברך ראשון, וליטול מנה יפה ראשון.

כתב רש"י מועד קטן כ"ח ב'

לפתוח בראש - לקרות בספר תורה,

ולברך - ברכת המזון.

כתב בפי הנקרא רש"י נדרים ס"ב ב'

לפתוח ראשון - לקרוא בספר תורה.

ולברך ראשון - בברכת המוציא ובברכת המזון.

וליטול מנה יפה ראשון - כשחולק עם אחיו הכהנים בלחם הפנים.

כתב רש"י גיטין נ"ט ב'

לפתוח ראשון - בכל דבר כבוד, בין בתורה, בין בישיבה, הוא ידבר בראש.

ולברך ראשון - בסעודה.

וליטול מנה יפה ראשון - אם בא לחלוק עם ישראל בכל דבר לאחר שיחלקו בשוה אומר לו ברור וטול איזה שתמצא.

יש לדעת למה שינה רש"י בלשונו בביאור הדברים, ופירש בכל מקום בדרך אחר, ואל יאמר האומר כי רש"י הק' לא כוון בדבריו, וגם יש בפרושיו נפ"מ לדינא.

* * * * *

על ידי ריעיו וחבריו של אדם ניתן לדעת מי הוא

איתא בגמרא (בי"ק צ"ב ע"ב), א"ל רבא לרבה בר מרי, מנא הא מילתא דאמרי אינשי, "מטייל ואזיל דיקלא בישא גבי קינא דשרכ"י" (דרך דקל רע ליגדל בצד אילן סרק, רש"י),

כתב המהרש"א, (בי"ק צ"ב ע"ב ד"ה מטייל ואזיל דיקלא), מכיון והאדם עץ השדה, ועץ הדקל הוא המשובח שבעצים, כדאיתא בכתובות ע"ט, ובתוס' שם, ד"ה אילני, וכאשר הוא מתחבר לטמא, הוא לומד מדרכו, עכתו"ד המהרש"א,

וראוי ללמוד בק"ו ומה אם המשובח שבעצים כשמתחבר לטמא הוא לומד מדרכו כמה יש להתרחק מן הרע ומן הדומה לו, כדלקמן,

כתב הרמב"ם (פרק ו' מהלכות דעות), דרך ברייתו של אדם להיות נמשך בדעותיו ובמעשיו אחר ריעיו וחבריו, ונוהג במנהג אנשי מדינתו. עכ"ל הרמב"ם,

איתא בספר חסידים, לרבי יהודה החסיד (אות ש"ן), כשתשאל על אדם שאל מי רעהו, כי כל אדם עושה כמעשה חברו, על כן כשתהיה בתוך עם, תתרעע לטוב שבהם, ואל תתרעע לרע, פן תרע כמוהו, עכ"ל ספר חסידים,

כתב החיד"א (בפירוש אזולאי על ספר חסידים אות ש"ן), במ"ש "כשתשאל על אדם שאל מי רעהו", כתב, כיוצא בדבר אמרו רבותינו ז"ל (בי"ק צ"ב ע"ב) "לא לחנם הלך זרזיר אצל עורב אלא מפני שהוא מינו", וכה אמר המליץ, "כל עורב למינו ערב, וטמא, טמא יקרא",

כתב בספר מבחר הפנינים (לרבינו ידעיה הפניני פרק מ"ב אות כ"ח), כתב, ואמר החכם, כשתשאל על אדם תשאל מי רעהו, כי כל אדם יעשה מעשה רעהו,

* * * * *

ביאור הכתוב כל רואיהם יכירום וכיצד חתן יכהן פאר ע"ד הנ"ל בצחות

כתיב (ישעיהו ס"א ט) "כל ראייהם יכירום כי הם זרע ברך ה', שוש אשיש בה' תגל נפשי באלקי, כחתן יכהן פאר וככלה תעדה כליה"

איתא בפרק שירה, עורב אומר. מי יכין לערב, צידו כי ילדיו אל אל ישועו (איוב לח מא)

זרזיר אומר. ונודע בגוים זרעם, וצאצאיהם בתוך העמים, כל ראייהם יכירום, כי הם זרע ברך ידוד. (ישעיה סא ט),

יש לציין כי גם בפרק שירה הלך הזרזיר אצל העורב, ושניהם מובאים האחד ליד השני,

ע"י הלימוד מהזרזיר ניתן למצוא חתן שיכהן פאר

עוד יש לבאר, למה אומר הזרזיר את הפסוק כל רואיהם יכירום, משום שמהזרזיר בהליכתו אצל העורב למדנו איך מכירים את האדם, כמו שביארנו לעיל,

ועוד יש ללמוד מכאן את המשך הפסוק כחתן יכהן פאר, שבשביל למצוא חתן שיכהן פאר, כלומר לדעת שהוא אכן ראוי, את זה יש ללמוד מי הם חבריו, ורעו יגיד עליו.

* * * * *

חסרון אחד החושים אינו נחשב מום משום שמחזק כח חושים אחרים

מה הם המומים הנחשבים באדם

כתיב (ויקרא כ"א י"ח), "כי כל איש אשר בו מום לא יקרב", **בגמרא** (בכורות מ"ב-מ"ד), **ובתו"כ** פרשת אמור (כ"א כ"א), מבואר, מה הם מומי האדם,

כתב הרמב"ם (הלכות ביאת המקדש פרק ו' ד') ולא המומין הכתובין בתורה בלבד הן שפסולין בכהנים אלא כל המומין הנראין בגוף, שנאמר כל אשר בו מום מכל מקום, ואלו הכתובים בתורה דוגמא הן, עכ"ל,

כתב הרמב"ם (הלכות ביאת המקדש פרק ח' א'), כל המומין המיוחדין באדם תשעים, וזהו פרטן וכו' וכו',

למה לא נחשב חסרון החושים מום באדם

יש לשאול, מכל המומים שבאדם, נמנים מומי הגוף, החושים שבאדם, שהם, ראייה, שמיעה, טעם, ריח, מישוש, אינם נמנים עם המומים, מלבד העיוור שכתוב בתורה, (ויקרא כ"א י"ח), איש עיוור וכו', ולמה לא נמנו חסרי החושים בין מומי האדם,

חסרון החוש האחד מחזק את החוש האחר

אפשר לומר עפ"י הידוע, ומובא בספר הברית (חלק א מאמר ט"ו נפש חיה - פרק א), וז"ל, ועל כן תועיל הסרת חוש אחד לחזק חוש אחר, והסומא ישמע ממרחק יותר, עכ"ל,

כתב בספר בני יששכר, מאמרי שבתות (מאמר ט' אות ב'), מי שהוא בעל מום ומחוסר איזה חוש, עם כל זה, לא יוחסר לו כח האבר והחוש ההוא מכל וכל,

רק הכח ההוא מתפשט ומתחלק בשאר איבריו וחושיו, על כן תראה מי שמחוסר לו איזה חוש היינו הראות או השמע, שארי חושיו המה מחוזקים ביתר שאת משארי בני אדם והוא דבר מפורסם לכל, עכ"ל הבני יששכר,

רמז ברור בתורה כי חסרון בחוש מחזק החוש האחר כשאמר יצחק אבינו, (בראשית כ"ז כ"ז) ראה, ריח בני, וקשה, כיצד ניתן לראות ריח, אלא צ"ל, מכיוון ויצחק אבינו היה סגי נהור, ע"ז אמר, שמכח הראייה שחסר לו, חוש הריח שלו חזק יותר, וזהו ראה ריח בני,

ולפי זה אפשר לומר, שלפיכך לא פסלה תורה המומים שבחושי האדם, מכיוון וכח אותו החוש שחסר, עבר לחוש אחר, וא"כ משום שאינו חסר את כח החוש, אינו נחשב למום, מלבד הראייה, שנראה מבחוץ, וכפי שכתב הרמב"ם שמום הנראה נחשב למום.

* * * * *

ולקחת סולת רמז לפורים ע"ד הרוקח ומבואר עוד ע"ד מה ראתה אסתר

איתא ברוקח (הלכות פורים סימן ר"מ) בפרשת אמור אל הכהנים לאחר פרשת מועדות, שמן

זית זך רמז לחנוכה, ואחריו ולקחת סולת ואפית רמז לפורים משתה ושמחה,

ביאור החתם סופר בדברי הרוקח

כתב החתם סופר (תורת משה פרשת אמור) ולענ"ד י"ל דהנה **איתא בגמרא** (מגילה י"ב ע"ב) אמר רבי לוי פסוק זה (אסתר פרק א' י"ד) "והקרב אליו כרשנא שתר אדמתא תרשיש מרס מרסנא ממוכן שבעת שרי פרס ומדי ראי פני המלך הישבים ראשנה במלכות", כולו על שם הקרבנות נאמר, אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא כרשנא כלום הקריבו אוה"ע לפניך כרים בני שנה כדרך שהקריבו ישראל לפניך וכו', ממוכן אמרו מלאכי השרת כלום הכינו שלחן לפניך (פ"י לחם הפנים),

איתא בגמרא (יומא כ"א א', חגיגה כ"ו ע"ב), אמר רבי יהושע בן לוי, נס גדול היה נעשה בלחם הפנים, סלוקו כסדורו שנאמר (שמואל א' כ"א ז') "לשום לחם חם ביום הלקחו",

כיצד ראה פת חמה שהיא צוננת

יש לשאול, איך אמר אותו מלגלג שמא פת צוננת של תשעה ימים, הרי חז"ל אומרים כי הלחם היה חם ביום הלקחו משולחן המערכה, ופירש רש"י (שמואל א' כ"א ז') שהיה חם ביום הלקחו כביום סידורו,

יסוד מוסד בדרך האדם להכין את נפשו

אלא צ"ל, כי מכאן אנו למדים, יסוד מוסד בדרך האדם, שכל דבר תלוי בהכנת נפשו של האדם, כיצד להסתכל על כל דבר, עד כדי כך, כי על לחם הפנים שבמקדש, שאמרו חז"ל שהיה חם ביום הלקחו, ראה המלגלג שהיה קר, ויש ללמוד מזה, כמה יש לאדם להכין את נפשו לראות כל דבר על פי תורתנו הקדושה ורצון השי"ת.

* * * * *

בדוד המלך מצינו כי

ראיית האדם תלוי ברצונו

מיכל בתו של שאול ראתה דבר שלא היה

כתיב, (שמואל ב' פרק ו' י"א) "ויישב ארון ה' בית עבד אדם הגתי שלשה חדשים ויברך ה' את עבד אדם ואת כל ביתו",

"ויגד למלך דוד לאמר ברך ה' את בית עבד אדם ואת כל אשר לו בעבור ארון האלקים

וילך דוד ויעל את ארון האלקים מבית עבד אדם עיר דוד בשמחה",

"ויהי כי צעדו נשאי ארון היששה צעדים ויזבח שור ומריא",

"ודוד מכרכר (מרקד) בכל עז לפני ה' יודוד חגור אפוד בד",

"ודוד וכל בית ישראל מעלים את ארון היבתרועה ובקול שופר"

ואמרו כך כדי לעורר זכות על ישראל, והנה ממוכן הוא הי' היועץ שנהרגה ושתי, והריגה זו היתה **יסוד על הנס** כמבואר בכתוב כי על ידי שנהרגה לקח המלך את אסתר אשר על ידה נושעו ישראל בה', **ויפה מרומז בלחם הפנים נס הפורים** כי ממוכן שמורה על לחם הפנים על ידו נהרגה ושתי ונעשה לנו נס גדול הזה וק"ל קצא.

ביאור הרוקח ע"ד מה ראתה אסתר

איתא במדרש (בראשית רבה פרשת חיי שרה פרשה נ"ח), רבי עקיבא היה יושב ודורש והצבור מתנמנם בקש לעוררן אמר מה ראתה אסתר שתמלוך על שבע ועשרים ומאה מדינה אלא תבא אסתר שהיתה בת בתה של שרה שחיתה ק' וכ' וז' ותמלוך על ק' וכ' וז' מדינות.

וכבר ביארו הלשון מה ראתה, וכי היא לקחה זאת בעצמה, אלא הכי פירושו **מה ראתה מפני מה היתה ראויה למלוך**, וזאת בזכות שהיתה בת בתה של שרה, כלומר בזכות שרה,

מבואר, כי בת בתה של שרה הוא דבר שאינו כדרך הטבע משום שבדרך הטבע לא היתה שרה ראויה שתבוא בת בתה, כלומר שיהיה לה ולד,

מבואר, כי בשעה שבאו המלאכים לבשר ששרה יולדת, אמר אברהם קחי שלוש סאים קמח והיא אמרה סולת, וזכתה להיות בת בתה ולמלוך ולהעשות נס הפורים על ידה, וזה הרמז ולקחת סולת המרמז לסולת שלקחה שרה, ונעשה נס פורים ע"י בת בתה.

* * * * *

איך ראה המלגלג פת חמה שהוא צונן

כתיב (ויקרא כ"ד ח') **ביום השבת ביום השבת יערכנו** לפני ה'יתמיד מאת בני ישראל ברית עולם,

כתיב (ויקרא כ"ד י'), ויצא בן אשה ישראלית כתב רש"י (מתורת כהנים), **מהיכן יצא**, רבי ברכיה אומר, מפרשה שלמעלה יצא, לגלג ואמר **ביום השבת יערכנו**, דרך המלך לאכול **פת חמה** בכל יום, שמא **פת צוננת** של תשעה ימים בתמיה, עכ"ל,

וכשהתחלתי להכין עצמי, להסיום והחינוך של הכנסת ספר תורה, נתלקחה בי תשוקתי ביתר שאת ותהי כאש בעצמי, הלא שעת שמחה קדושה ונוראה מעין זו, אפשר אחת היא בכל חיי, ומה אוכל לעשות בה בגופי בפועל לאלקי,

אגיל ברעדה וארקוד בכל כחי, טוב, אבל נפשי עוד לא תשבע, אין זאת עוד העשיי הגדולה והחרیפה המתאימה לשעה קדושה מרוממה ויחידה כזו, ואומר, אתהפך כאותם הנבזים והשפלים המתבטלים בשמחת אדוניהם לכבודם,

רצון היצר לבטל את התשוקה הנוראה

ויגע בי השטן לענות בי, מה העבודה הזאת לך, מה טעם יש בה, ומה איכפת ליה להקב"ה אם תתהפך או לא, ואפשר יזיק לבריאותך ולמיחושך, והאם לא תראה בזה לשוטה ולמשוגע בעיני כל, **אז מנהמת לבי שאגתי**, יגער ד' בך השטן, לא עת לחשוב חשבונות עתה, השעה גדולה, יחידה ודחוקה, לעשות עתה עשיי מעין מס"נ לשם צורי וקוני אני רוצה, וכיון שכך, בבריאותי תפחדני ובבזיוני תספקני, מצאתי איפא את העשיי החריפה אשר חפשתי, ומעתה אני מחלט ומתקדש לה,

מעשה ההתהפכות קוז'ליק נתקדשה לי

ומן אז עשיי ההדיוטית זו אשר מלבי בדיתי, נתקדשה לי, נתיקרה בפני, ונתבטלתי לפניה, וכאשר מחשבת גופי רק התחילה להתרחש ולחשוב את פעולתה הפשוטה מעשה ההתהפכות אשר לפני, תיכף קדמוה נשמתי ומחשבה כעין מס"נ בי הבעירה, לא התהפכות פשוטה ראיתי בדמיוני, **רק כעין מזבח הי' מבהיק לעיני**, המקום אשר בו בשעת חינוך ספה"ת נעבור, הכל נתקדש והכל לאש בוערת התלקח, ודמי תוסס ועיני זולגות דמעות, **מי ובמה, נתקדשה לשעה**, עשיי זו אשר מלבי בדיתי, ולמה זה גם גופי, ממנה כ"כ פרקס וכה

נתקדש, אם לא, עיי נצוצות הטובים אשר מכבר בי **נתקבצו**, ועתה **נבראו**, אשר גם הפחות מישראל זוכה להם,

ומה מאד שמחתי בראותי אחר כך בהפירוש עץ יוסף, בבמדבר רבה ד' שמביא ממפורש אחד שדוד המלך התהפך לפני ארון הקודש, (מובא בעץ יוסף על מדרש רבה, במדבר פרק ד' פרשה ד' פיסקה ט"ז בשם המעריך שבספר הערוך, ערך אספירס), **עכ"ל הכשרת האברכים**.

"והיה ארון ה' בא עיר דוד ומיכל בת שאול נשקפה בעד החלון ו**תרא את המלך דוד מפזז ומכרכר** לפני היותבו לו בלבה"

מבואר, בפסוק כי מיכל בת שאול ראתה בדוד שתי ענינים שונים, גם **מפזז** וגם **מכרכר**,

וקשה, מנין לקחה לומר שהיה גם **מפזז**, ודבר זה לא היה, שהרי נאמר בכתוב ודוד מכרכר, ולא נאמר מפזז ומכרכר,

וצריך לבאר ולומר, כי כל אחד רואה בכל דבר איך שהוא מסתכל עליו, והוא אשר אמרנו, כי לפי הכנתו של האדם ורצונו, כך הוא רואה.

* * * * *

בספר הכשרת האברכים מבואר כוחו של עשיית התהפכות קוז'ליק

בכח האדם לבדות מלבו פעולה ניצחת לשם ה'

בספר הכשרת האברכים (צו וזירוז פרק כ"ז), **כתב**, אם בריאה יברא האיש ישראל מקרבו קדושה אשר בה את הקדוש ישראל יקדש, אז כל עשיותיו, אף אשר יבדה מלבו לעשות לשם ד' לשעה זו, לגוף קדושה יתהוו, גם גופו מגופם ירתיח יתוסס גם יתקדש,

כי למה זה כ"כ נתפעלתי, בשעה שהחלטתי לעשות את ההתהפכות (קאזשעליק), בשעת חינוך ספר התורה, ולמה זה רחפו כ"כ עצמותי כשראיתי מאז את המקום אשר בו ארקוד ואתהפך וכל גופי נזדעזע,

תשוקת האיש ישראל מתלקחת בו הרבה יותר ממצבו בתורתו ובעבודתו

הרבה פעמים, תשוקת האיש ישראל מתלקחת בו הרבה יותר ממצבו בתורתו ומעבודתה, ואומר, מי יתן לי איזה עשיי גדולה וחריפה ואעשנה לשם ד', לבו נופל בקרבו, מה תורתי ומה כל עבודתי, גם נפשי לא תשבע מהן, ואף עצם הטוהר ומקור הקדושה, גם בשעה שאין תשוקתו מתלקחת למסור נפשו בפועל, לעשיי חריפה מעין מסירת הנפש, משתוקק, מי יתן עתה בידי עשיי, שעכ"פ לשעה אעקור את לבי מלבי, גופי מגופי, עצמי מעצמי, הילך לד',

אמר הקב"ה, אילו הייתי מבקש קרבן, וכי לא הייתי אומר למיכאל שהוא אצלי, להקריב לי קרבן, וממי אני מבקש קרבן, מישראל,

וכן הוא אומר בלחם הפנים (ויקרא כ"ד ח') **"ביום השבת ביום השבת יערכנו"**, עכ"ל המדרש,

ביאור הרבי מקאצק כי הלשון יערכנו
הוא ההכנה למצווה

בספר **רמתיים צופים**, כתב ביאור דברי המדרש בשם אדמו"ר מקאצק זי"ע,

וכ"כ **ברמתים צופים** (סימן ג'), מה ששמעתי מכ"ק אדמו"ר האלקי וכו' מנחם מענדל זי"ע מגאריי. אחרי זה נתגדל בטאמשוב ובקאצק. ושם מנוחתו כבוד, וז"ל,

ביאור דברי המדרש הם, דאף שכל בנין העולם ותיקונו תלוי במעשי עם בני ישראל. אף על פי כן, אין הסברא נותנת שמעשי בני אדם יהיו נאים ונבחרים יותר ממעשי המלאכים. כי בודאי מעשה המלאך זך ונקי יותר ממעשה בן אדם אשר הרכבתו מוכן לכח הרע.

אך לענין ההכנה, שיגיע לשלימות אמיתת המעשה, אשר על ידה יבוא האדם להתדבק בו יתברך. בזאת **מעשי בני אדם יותר מעולים**. כי האדם מסובך בסבך המניעות העצומות הסובבים לו בכל עת באשר הוא קרוץ מחומר. לא כן מלאכי מעלה אשר המה קדושים וטהורים בעצם, ואינם גשם כלל ולא יפול בהם שום השתנות,

וזה פירוש המדרש, "כי מי בשחק יערוך לה". **יערוך**, הוא בחינת **הערכה** היינו **הכנה** להמעשה. האם תפול כלל בין דרי מעלה. כי הלא המה אינם כלל בגדר הכנה רק במעשה לבד. ונמצא בזה,

באם הייתי חפץ בהמעשה עצמה, הייתי מצוה למיכאל שיעשה. כי בודאי מעשיהם זכים ונקיים יותר ממעשיכם. אבל כשצויתני לכם, מוכח מזה, שאין אני חפץ בהמעשה עצמה, רק ההכנה וההערכה להמעשה. וזאת שלכם הוא יפה יותר. הדא הוא דכתיב יערכנו דייקא לפני ה' וגו'. והבן הדברים כי המה עמוקים מאוד,

ע"כ בספר **רמתיים צופים בשם האדמו"ר מקאצק זי"ע**.

* * * * *

צא ולמד, גם בענין לחם הפנים עבודה מקודשת במקדש **איך ראהו המלגלג**, וגם בענין ריקוד דוד המלך לפני ארון הקודש **איך ראתהו מיכל בת שאול**, איך אפשר להביט משני צדדים הפכיים זה מזה, עד כמה יש לאדם להכין את עצמו לכוון דעתו לדעת הבורא יתברך,

* * * * *

כל דבר ודבר יש לראות בדרך נס

איתא בגמרא (יומא כ"א א', חגיגה כ"ו ע"ב), אמר רבי יהושע בן לוי, נס גדול היה נעשה בלחם הפנים, סלוקו כסדורו שנאמר (שמואל א' כ"א ז') **לשום לחם חם ביום הלקחו**,

כי מי שזוכה לראות כל דבר בדרך נס, זוכה גם בלחם הפנים לראותו בדרך נס **אך מי שמביט בכל דבר כי הוא טבע**, ראה גם את לחם הפנים בדרך הטבע, ובדרך הטבע לחם של תשעה ימים הוא קר,

ביאור האמרי אמת בלחם הפנים

כתב בספר אמרי אמת - פרשת אמור תרס"ה, כתיב ויצא בן אשה ישראלית וגו' בתוך בניי, וברש"י מפרשה שלמעלה יצא **לגלג** ואמר ביום השבת יערכנו דרך המלך לאכול פת חמה בכל יום, שמא פת צוננת של תשעה ימים, **והלא הלחם היה חם, ומה שאל הרשע**, ומוכרח מזה שלא כל אחד הרגיש החמימות ורק **כפי מה שהיתה חמימות אצל כל אחד בתוכו כך היה מרגיש**, והרשע הזה לא הרגיש, המגדף היתה בו קרירות, צינון, הוא היה מקולקל ולא התעורר בו החשק ולכן לא ראה החמימות ולא הרגיש בה, הוא ראה שהלחם צונן, הוא היה מנותק מהשורש, **עכ"ל**.

* * * * *

ביאור אדמו"ר מקאצק ז"ל מהו
ביום השבת יערכנו

כתיב (ויקרא כ"ד ח') **"ביום השבת ביום השבת יערכנו"**,

כתב האלשיך (ויקרא פרק כד פסוק ח'), אומרו **ביום השבת ביום השבת** שתי פעמים, להקיש שבת הנתינה על השלחן כשבת הלקיחה.

איתא במדרש, (תנחומא צו אות א') זאת תורת העולה, זש"ה (תהלים פ"ט), **"כי מי בשחק יערוך לה'**, ידמה לה' בבני אלים",

תמיד ולעולם דקאי על ההכנה, שמכאן הביא המדרש ראיתו,

* * * * *

לפני ה' תמיד מכוון לשויתי ה' לנגדי תמיד

כתיב (ויקרא פרק כד פסוק ח), "ביום השבת ביום השבת יערכנו לפני ה' תמיד מאת בני ישראל ברית עולם"

כתיב (שמות פרק כה ל) "ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד"

כתיב (ויקרא כ"ד ב'), "צו את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלת נר תמיד",

פירש רש"י (ויקרא כ"ד ב'), **תמיד**, מלילה ללילה, כמו עולת תמיד (במדבר כ"ח ג') שאינה אלא מיום ליום,

כתיב (שמות כ"ז כ') "ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלת נר תמיד",

פירש רש"י (שמות כ"ז כ') **תמיד** - כל לילה ולילה קרוי תמיד כמו שאתה אומר (במדבר כ"ח ו') עולת תמיד, ואינה אלא מיום ליום. וכן במנחת חביתין נאמר (ויקרא ו' י"ג) סלת מנחה תמיד, ואינה אלא מחציתה בבקר ומחציתה בערב.

אבל **תמיד האמור בלחם הפנים** משבת לשבת הוא, כלומר ללא הפסק, ע"כ

שויתי ה' לנגדי תמיד הוא מעת לעת או ללא הפסק

כתיב (תהלים ט"ז ח') "שויתי ה' לנגדי תמיד",

כתב הרמ"א (שולחן ערוך אורח חיים הלכות הנהגת אדם בבקר סימן א'), שויתי ה' לנגדי תמיד (תהילים טז, ח), הוא כלל גדול בתורה ובמעלות הצדיקים אשר הולכים לפני האלקים, ע"כ,

כתבו בשם האר"י ז"ל (מובא במשנה ברורה סימן א' ס"ק ד') שיצייר שם הוי"ה תמיד נגד עיניו, וזהו סוד "שויתי ה' לנגדי תמיד" וזה תועלת גדול לענין היראה. ע"כ

בזמן שאין ביהמ"ק קיים הקרבן נעשה ע"י מלאך וההכנה ע"י ישראל

איתא בגמרא (מנחות דף ק"י ע"א), כתיב (דברי הימים ב פרק ב' ג'), "הנה אני בונה בית לשם ה' אלקי, להקדיש לו, להקטיר לפניו קטרת סמים, ומערכת תמיד, ועולות לבוקר ולערב, לשבתות ולחדשים ולמועדי ה' אלקינו, לעולם זאת על ישראל",

דרשת חז"ל לעולם זאת על ישראל

"לעולם זאת על ישראל", א"ר גידל אמר רב, זה מזבח בנוי, ומיכאל שר הגדול עומד ומקריב עליו קרבן, ומבאר המהרש"א, **דלעולם**, קאי אלאחר החרבן,

כתבו התוספות, היינו דאמרינן בשמונה עשרה בעבודה, **ואשי ישראל** ותפלתם מהרה באהבה תקבל ברצון,

עפ"י מה שביאר הרבי מקאצק, כי יערכנו הוא **ההכנה וההערכה להמעשה**, ולכן ביקש הקב"ה קרבן מישראל, שיש להם את **ההערכה וההכנה**, וכל זאת בזמן שביהמ"ק היה קיים, שבני עושים גם את **ההכנה** וגם את **הקרבן**,

אבל בשעה שאין לנו מקדש להקריב הקרבן, ואנחנו יכולים רק להביא **ההכנה והרצון**, אומר הקב"ה **למיכאל השר הגדול**, הקרב אתה לי הקרבן. וזהו "**לעולם זאת על ישראל**", שבזמן הזה בני עושים **ההכנה ומיכאל השר הגדול מקריב הקרבן**

ביאור בלשון הכתוב ומערכת תמיד

ומערכת תמיד, שזה הוא **ההכנה וההערכה**, כמ"ש לעיל, כי בחינת **הערכה** היינו **הכנה להמעשה**, **וההכנה תהיה לעולם על ישראל**, כביאור המהרש"א, והכוונה בזמן הזה. לאחר החרבן,

מבואר, דבזמן הבית היו ישראל עושים גם **ההכנה וגם הקרבן**, ובזמן הזה, נשאר **ההכנה** בידי ישראל, **והקרבן נעשה ע"י מיכאל השר הגדול**.

כך יש לבאר דברי המדרש שכתב

וכן הוא אומר בלחם הפנים (ויקרא כ"ד ח') "ביום השבת ביום השבת יערכנו לפני ה'", **תמיד מאת בני ישראל ברית עולם**, פירוש

כתבו התוספות (מנחות פ"ו ע"ב), ד"ה לא לאכילה אני צריך, פירוש הקונטרס עיקר, דדיק, מדשולחן בצפון, ומנורה בדרום, ומזבח היה באמצע, שמע מינה, לא לאורה אני צריך ולא לאכילה, דאם הייתי צריך, הייתי נותן מנורה סמוך לשולחן **כנוהג שבעולם**, עכ"ל,

ביאור דברי התוספות הייתי נותן מנורה סמוך לשולחן "כנוהג שבעולם"

איתא בגמרא (יומא ע"ד ע"ב) אינו דומה מי שרואה ואוכל למי שאינו רואה ואוכל, אמר רב יוסף מכאן רמז לסומין שאוכלין ואין שבעין, אמר אביי: הלכך, מאן דאית ליה סעודתא - לא ליכלה אלא ביממא. ע"כ,

מבואר א"כ דנוהג שבעולם הוא, לקרב המנורה לשולחן, שיהיה רואה ואוכל, ולזה כוונת התוס' באמרם, דאם הייתי צריך, הייתי נותן מנורה סמוך לשולחן, כנוהג שבעולם, שיש לראות האכילה,

מבואר, דמי שאינו רואה ואוכל, אינו שבע מאכילתו, ומבקש לאכול עוד ועוד, כמ"ש סומין אוכלין ואינם שבעין,

לרמז לשויתי ה' שיש לרצות עוד ועוד

לפי מאי דפרשינן לעיל, דשויתי ה' לנגדי "תמיד", הינו שווה לתמיד של לחם הפנים שעל השולחן, שאין לו הפסק,

ואינו דומה, לתמיד של עולת תמיד, או לתמיד של מנחת חביתין, שיש להם הפסק,

מבואר, שבשויתי ה', צריך לרצות תמיד עוד ועוד, ללא הפסק, שלא כבתמיד שיש לו הפסק,

ולפיכך, הרחיק המנורה מהשולחן, שיהיה אינו רואה ואוכל, ומי שאינו רואה ואוכל אינו שבע, ומכאן שיהיה רוצה תמיד עוד ועוד, בשויתי ה'.

* * * * *

להערות הארות ולקבלת העלון ניתן לפנות אל
"מכון פאר" רחוב חזון איש 2 בני ברק
פקס 03-6161777 נייד 0527-616166
מייל y0527616166@gmail.com

יש לברר, בפסוק שאומר (תהילים ט"ז) שויתי ה'לנגדי, **תמיד**, אל מה יש להשוות את התמיד של שויתי ה', לתמיד של המנורה, עולת תמיד, ומנחת חביתין, שהוא מעת לעת ויהיה די בלקיים שויתי ה' לנגדי, מעת לעת,

או נאמר, שיש להשוות **תמיד** של שויתי ה', **לתמיד** של לחם הפנים, שצריך להיות תמיד ללא הפסק, דהרי שניהם קרויים תמיד,

צריך לומר, כי תמיד של שויתי ה', יש להשוות לתמיד של לחם הפנים, שאין לו הפסק משום דשניהם הם דומה בדומה,

במה דומה לחם הפנים לפני תמיד אל לנגדי תמיד

השם לחם הפנים, כתב רש"י (שמות ל"ה י"ג), קרוי על שם שהיו לו פנים לכאן ולכאן, ע"כ, והוא ע"ד הכתוב (משלי כ"ז י"ט), כמים הפנים לפנים,

כתיב, שויתי ה' לנגדי, שהיל"ל שויתי ה' **תמיד**, מאי **לנגדי**, שהוא בבחינת הפנים לפנים, שזהו הפירוש של לנגדי, וגם בלחם הפנים יש לו פנים לכאן ולכאן, מבואר דשניהם שוין, לפיכך יש להשוות שויתי ה'לנגדי תמיד, להדומה לו, והוא התמיד של לחם הפנים, שאין לו הפסק, ולא לעולת תמיד או המנורה, שיש להם הפסק.

לפיכך, יש לקיים שויתי ה' לנגדי תמיד, ללא הפסק כלחם הפנים.

* * * * *

למה הרחיק הקב"ה המנורה מהשולחן דלא כנוהג שבעולם

כתיב (ויקרא כ"ד ד) "על המנרה הטהרה יערך את הנרות לפני ה'תמיד,

כתיב (ויקרא כ"ד ו) "ושמת אותם שתים מערכות שש המערכת על השלחן הטהר לפני ידוד,

איתא בגמרא, (מנחות פ"ו ע"ב), שלחן בצפון ומנורה בדרום, א"ר זריקא אמר ר' אלעזר לא לאכילה אני צריך, ולא לאורה אני צריך, ע"כ

כתב רש"י, (מנחות פ"ו ע"ב), שלחן בצפון ומנורה בדרום, והמזבח בינתים, לידע, שלא לאורה אני צריך. עכ"ל,